

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-3305/2024-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Nevenke Marković, predsjednice vijeća, Tatjane Kujundžić Novak, suca izvjestitelja, i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja EUROING d.o.o., OIB: 62576900177, Zagreb, X. Vrbik 2, kojeg zastupa punomoćnik Jaša Kraus, odvjetnik u Zagrebu, protiv 1. tuženika CONSTANS DK d.o.o., OIB: 01170008040, Zagreb, Tomislavova 11, kojeg zastupa punomoćnik Daniel Brkan, odvjetnik u Zagrebu i 2. tuženika JADRAN - GALENSKI LABORATORIJ d.d., OIB: 20950636972, Rijeka, Svilno 20, kojeg zastupa punomoćnik Duško Vučevac, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti Sporazuma o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije, odlučujući o žalbama tuženika protiv presude i tužitelja protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3075/2023 od 5. lipnja 2024., u sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2025.

p r e s u d i o j e

I. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3075/2023 od 5. lipnja 2024. i sudi:

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim Sporazuma o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4. studenog 2016. sklopljenog između prvotuženika CONSTANS DK d.o.o., Zagreb, Tomislavova 11, OIB: 01170008040 i drugotuženika JADRAN-GALENSKI LABORATORIJ d.d., Rijeka, Svilno 20, OIB: 20950636972, i da se naloži prvotuženiku i drugotuženiku da vrate ono što su primili po osnovi ništetnog ugovora.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi prvotuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 10.528,61 Eur u roku od 15 dana, dok se za razliku više zatraženog troška u iznosu od 1.903,00 Eur zahtjev prvotuženika odbija kao neosnovan.

III. Nalaže se tužitelju naknaditi drugotuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 9.663,99 Eur u roku od 15 dana, dok se za razliku više zatraženog troška u iznosu od 4.968,66 Eur zahtjev drugotuženika odbija kao neosnovan.

riješio je

Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3075/2023 od 5. lipnja 2024.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom u točki I. izreke prihvaćen je tužbeni zahtjev koji glasi: „1. Sporazum o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4.11.2016. sklopljen između prvotuženika CONSTANS DK d.o.o., Zagreb, Tomislavova 11, OIB 01170008040 i drugotuženika JADRAN-GALENSKI LABORATORIJ d.d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 utvrđuje se ništetnim, te se nalaže prvotuženiku i drugotuženiku da vrate ono što su primili po osnovi ništetnog ugovora u roku od 8 dana. U točki 2. izreke naložio je prvotuženiku i drugotuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 13.304,70 eura, u roku od 8 dana.“

2. Iz obrazloženja pobijane odluke proizlazi kako je nesporno tužitelj prodao nekretninu prvotuženiku na kojoj drugotuženik ima fiducijarno vlasništvo. Sporazum od 4. studenog 2016. kojim je drugotuženik prenio svoja potraživanja koja ima prema tužitelju u iznosu od 651.435,00 kn na prvotuženika sud je ocijenio ništetnim jer je protivan Ustavu RH, prisilnim propisima i moralu iz čl. 322. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO) jer se radi o nepostojećoj tražbini. O troškovima postupka sud je odlučio na temelju odredbe čl. 154. st. 1. u vezi s čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP).

3. Protiv presude žalbu je podnio prvotuženik iz svih žalbenih razloga. U bitnome navodi kako sud u točki 16. obrazloženja pobijane odluke navodi kako je predmetni Sporazum ništetan jer je čl. 80. ZOO-a propisano da predmet cesije može biti samo postojeća tražbina pa je cesijom nepostojeće tražbine u konkretnom slučaju sklopljen ništetan ugovor. Prvostupanjski sud smatra kako obveza tužitelja kao fiducijarnog dužnika postoji samo u slučaju kada su kumulativno ispunjeni sljedeći uvjeti iz čl. 7. Aneksa Ugovora o kupoprodaji nekretnina sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva na nekretninama radi osiguranja novčane tražbine od 30. siječnja 2003. sklopljenog između društva Euroing marketing d.o.o. kao prodavatelja drugotuženika kao kupca i fiducijarnog vjerovnika i tužitelja kao fiducijarnog dužnika. Prodavatelj Euroing marketing se u ugovorenom roku nije upisao kao jedini zemljišnoknjižni vlasnik nekretnine koja je bila predmet kupoprodaje i drugotuženik je raskinuo predmetni kupoprodajni ugovor. Prvostupanjski sud zaključuje kako ne postoji novčana obveza tužitelja kao fiducijarnog dužnika prema drugotuženiku kao fiducijarnom vjerovniku, budući nije raskinut kupoprodajni ugovor, zbog čega drugotuženik nije mogao predmetnom cesijom prenijeti na prvotuženika nepostojeću tražbinu. Nadalje, prvostupanjski sud smatra kako je prvotuženik to mogao znati jer je predmetni Sporazum sklopljen 4. studenog 2016., a tužitelj je protiv drugotuženika podnio brisovnu tužbu, a upis zabilježbe spora s pripadajućim ispravama je izvršen 18. veljače 2016., zbog čega je prvotuženik mogao biti upoznat sa sadržajem

Utanačenja o međusobnim obvezama od 27. prosinca 2012. sklopljenog između tužitelja i drugotuženika. Člankom 80. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) propisano je kako predmetom cesije može biti svaka tražbina, osim one: - čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. U ovom predmetu ne radi se niti o jednom slučaju navedenom u čl. 80. ZOO-a zbog kojih bi cesija bila nedopuštena, nego o spornoj tražbini jer je između stranaka dvojbeno je li ispunjen jedan od dva kumulativna uvjeta iz članka 7. Aneksa (raskid kupoprodajnog ugovora), zbog čega bi tužitelj kao fiducijarni dužnik odgovarao drugotuženiku kao kupcu i fiducijarnom vjerovniku za troškove uređenja zemljišnoknjižnog stanja u iznosu od 627.330,50 kn, a koji je iznos drugotuženik isplatio Republici Hrvatskoj na ime njezinog suvlasničkog udjela na predmetnoj nekretnini umjesto prodavatelja društva Euroing marketing koji je tu obvezu preuzeo kupoprodajnim ugovorom. Sporna tražbina može biti predmetom cesije, a ukoliko se pravomoćnom sudskom odlukom utvrdi da tražbina ne postoji, cesija zbog toga nije ništetna, već temeljem članka 86. ZOO-a ustupitelj odgovara primatelju za postojanje tražbine u vrijeme ispunjenja (odgovornost za istinitost tražbine), dok se dužnik oslobađa obveze podmirenja nepostojeće tražbine. U tom smislu postoji i ustaljena sudska praksa (odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-46/03 od 6. kolovoza 2003. i poslovni broj Rev-707/2017 od 23. ožujka 2021. Na naprijed navedeni način prvostupanjski sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno je primijenio materijalno pravo i počinio apsolutno bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a zbog koje je prvotuženiku povrijeđeno temeljno pravo zajamčeno Ustavom - pravo na nepristrano i pravično suđenje (čl. 29. Ustava i čl. 6. Europske konvencije o ljudskim pravima). Pogrešan je zaključak suda kako je prvotuženik mogao znati da predmetna tražbina ne postoji jer je tužitelj protiv drugotuženika podnio brisovnu tužbu i upisao zabilježbu spora u zemljišnim knjigama. Prvotuženik nije mogao znati da tražbina ne postoji zbog naprijed navedenih razloga jer to ne proizlazi iz Utanačenja, a još manje iz zabilježbe spora. Iz Utanačenja proizlaze zaključci o odlučnim činjenicama koji su potpuno suprotni od zaključaka prvostupanjskog suda navedenih u točki 20. obrazloženja pobijane presude; kako su ugovorne strane navodno utvrdile da predmetna tražbina ne postoji i kako postoji navodno bezuvjetna obveza drugotuženika da tužitelju izda brisovno očitovanje radi brisanja fiducije. Protivno tome, u članku II. Utanačenja stranke suglasno utvrđuju kako tražbina osigurana fiducijom nije ispunjena u cijelosti, a u članku III. Utanačenja ugovorne stranke izričito navode uvjete pod kojima će se na nekretninama na kojima je upisana predmetna fiducija upisati založno pravo u korist HBOR i/ili treće osobe po ugovoru s HBOR-om, te brisanje založnog prava i fiducije na predmetnim nekretninama, s tim da brisanje fiducije po naravi stvari pretpostavlja i upis naprijed navedenog založnog prava. Nigdje se u Utanačenju ne govori o bezuvjetnom izdavanju brisovnog očitovanja radi brisanja fiducije. Na naprijed navedeni način prvostupanjski sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno je primijenio materijalno pravo. Prvostupanjski sud je počinio apsolutno bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. st. t. 11. ZPP-a, zbog koje je prvotuženiku povrijeđeno temeljno pravo zajamčeno Ustavom – pravo na nepristrano i pravično suđenje (čl. 29. Ustava i čl. 6. Europske konvencije o ljudskim pravima). U konkretnom slučaju o činjenicama navedenim u točki 5. ove žalbe postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi u sadržaju isprava i samih tih isprava. 6. U provedenom postupku

drugostupanjski je sud povodom žalbe tužitelja ukinuo prvostupanjsku presudu od 15. travnja 2022. kojom je odbijen tužbeni zahtjev, uz uputu prvostupanjskom sudu kako je za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva potrebno utvrditi je li Ugovor o kupoprodaji od 8. lipnja 2002. raskinut i je li na temelju toga nastala obveza tužitelja radi povrata kupoprodajne cijene. Iznos od 651.435,00 kn je drugotuženik isplatio Republici Hrvatskoj na ime otkupa suvlasničkog dijela od 3% koji je na nekretnini koja je bila predmet te kupoprodaje glasio na Republiku Hrvatsku. Nesporno je kako je isplata tog iznosa bila obveza društva Euroing marketing d.o.o. u sklopu uređenja zemljišnoknjižnog stanja predmetne nekretnine za što je jamčio tužitelj kao fiducijarni dužnik. Na taj način Euroing marketing je neispunjenjem obveze prouzročio trošak drugotuženiku jer je on naprijed navedeni iznos podmirio umjesto njega. Tužitelj je kao fiducijarni dužnik jamčio za ispunjenje prodavateljevih obveza, ali pritom nije jamčio samo za povrat kupoprodajne cijene u slučaju raskida ugovora, nego i za povrat plaćenog poreza, naknade štete, troškova solemnizacije, ovrhe, odvjetničkih i drugih troškova koji drugotuženiku kao kupcu nastanu u vezi s predmetnim kupoprodajnim ugovorom (čl. 2. Aneksa kojim je promijenjen članak 7. osnovnog ugovora). Iz činjeničnog stanja proizlazi kako su ugovorne strane djelomično sporazumno raskinule predmetni kupoprodajni ugovor u dijelu u kojem je Euroing marketing d.o.o. trebao urediti zemljišnoknjižno stanje, sukladno preuzetoj obvezi iz čl. 2. Aneksa kojim je promijenjen čl. 6. st. 2. osnovnog ugovora. Točno je prvostupanjski sud utvrdio kako je svjedok Ivo Usmiani, koji je u vrijeme sklapanja predmetnog kupoprodajnog ugovora bio zakonski zastupnik drugotuženika, izjavio kako predmetni kupoprodajni ugovor nije raskinut i to je nesporna činjenica jer je nesporno drugotuženik kao kupac upisan kao zemljišnoknjižni vlasnik i nesporno je prodavatelj Euroing marketing primio kupoprodajnu cijenu. Međutim, prvostupanjski sud uopće ne ocjenjuje prvi dio iskaza istog svjedoka u kojem on navodi kako prodavatelj nije uspio ispuniti ugovornu obvezu i upisati predmetnu nekretninu kao svoje vlasništvo u cijelosti, zbog čega su se ugovorne strane sporazumjele kako će umjesto prodavatelja, drugotuženik isplatiti Republiku Hrvatsku radi otkupa 3% suvlasničkih udjela (istina svjedok u iskazu krivo navodi da je isplaćen Grad Zagreb, međutim, iz isprava proizlazi kako je isplaćena Republika Hrvatska). Iz isprava priloženih spisu nesporno je drugotuženik isplatio taj iznos, a iz točke II. naprijed citiranog Utanačenja tužitelj i drugotuženik suglasno utvrđuju kako ta obveza od strane prodavatelja do dana sklapanja Utanačenja nije izvršena. Identično iskazu svjedoka Usmiania o sporazumnom raskidu ugovora u dijelu u kojem je prodavatelj Euroing-marketing d.o.o. bio dužan urediti zemljišnoknjižno stanje predmetne nekretnine iskazivali su i svjedoci Bruno Mihanović i Dražen Jakšić. Također, pogrešan je zaključak prvostupanjskog suda kako je raskid predmetnog kupoprodajnog ugovora trebao biti u pisanom obliku. Takav zaključak je protivan naprijed navedenom činjeničnom stanju i čl. 288. ZOO-a kojim je propisano kako se ugovor propisanog oblika može raskinuti sporazumom u bilo kojem obliku (dakle, i konkludentnim radnjama), osim ako je za određeni slučaj zakonom predviđeno što drugo, ili ako cilj radi kojeg je oblik propisan zahtijeva da se ugovor raskine u istom obliku. U tom smislu postoji i ustaljena sudska praksa (odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni brojevi Rev-x 134/10 od 28. listopada 2014. i Rev-x 1091/10 od 15. lipnja 2011., odluke Županijskog suda u Splitu poslovni brojevi GŽ-920/2022 od 15. lipnja 2022. i GŽ-2020/19 od 15. travnja 2020., odluka Županijskog suda u Rijeci poslovni broj GŽ-467/2018 od 20. ožujka 2019.). U tim su

odlukama sudovi utvrdili kako je sporazumni neformalni raskid formalnog ugovora dopušten. Činjenica da je kupoprodajni ugovor sporazumno djelomično raskinut ne isključuje primjenu općeg pravila o učincima raskida iz čl. 368. ZOO-a konkretno odgovornosti za štetu zbog neispunjenja ugovorne obveze. U slučaju sporazumnog raskida ugovora, strane su ovlaštene urediti učinke raskida drukčije nego što ih propisuje čl. 368. ZOO-a primjenom načela slobodnog uređivanja obveznih odnosa iz čl. 2. ZOO-a, te načela dispozitivnosti iz čl. 11. ZOO-a. Budući stranke u ovom slučaju to nisu učinile, prodavatelj i tužitelj kao fiducijarni dužnik odgovaraju drugotuženiku za prouzročene troškove zbog neispunjenja ugovorne obveze. S obzirom da u konkretnom slučaju iznimke iz čl. 288. ZOO-a ne postoje, a iz sadržaja predmetnog kupoprodajnog ugovora ne proizlazi zaključak prvostupanjskog suda iz točke 14. obrazloženja presude kako je forma raskida kupoprodajnog ugovora izričito ugovorena, prvostupanjski sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno je primijenio materijalno pravo. Prvostupanjski sud je počinio apsolutno bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a zbog koje je prvotuženiku povrijeđeno temeljno pravo zajamčeno Ustavom – pravo na nepristrano i pravično suđenje (čl. 29. Ustava i čl. 6. Europske konvencije o ljudskim pravima). U konkretnom slučaju pri donošenju pobijane presude prvostupanjski sud je bez razboritih ili bez ikakvih razloga odstupio od ustaljene sudske prakse, nije uzeo očigledno mjerodavan propis, odnosno mjerodavni propis koji je primijenio pogrešno je protumačio i primijenio na način i u mjeri koja pobijanu presudu čini pravno neprihvatljivom. Predlaže da ovaj sud i preinači prvostupanjsku presudu i naknadi mu parnični trošak prema troškovniku

4. Protiv presude žalbu je podnio i drugotuženik pobijajući je iz svih žalbenih razloga. Drugostupanjskom presudom je dana uputa u ponovljenom postupku utvrditi da li je nastala tražbina drugotuženika i u odnosu na to utvrditi da li je utuženi Sporazum valjan ili ništetan. Utvrđenje ove odlučne okolnosti nije moguće ocjenjivati bez cjelovitog i kronološkog sagledavanja događaja i odnosa između drugotuženika kao kupca, tužitelja kao fiducijarnog dužnika i tadašnjeg prodavatelja za čije je obveze tužitelj fiducijarno jamčio. S tim u vezi sud je morao cijeniti, u nastalim okolnostima nespornu nemogućnost ispunjenja ugovorne obveze (nakon proteka prodavateljevog i drugog roka za uknjižbu), u skladu s tim sasvim logičnu i uvjerljivu promjenu ugovorne volje stranaka da drugotuženik sam obavi prodavateljevu odvezu uređenja z.k. stanja uz sasvim logičnu i uvjerljivu činjenicu zadržavanja istog osiguranja u ovim novo ugovorenim okolnostima. Ovakvo revidiranje ugovornih odredaba u odnosu na okolnosti relevantne za opstojnost tužiteljeve obveze prema drugotuženiku predstavljaju djelomični sporazumni raskid kupoprodajnog ugovora i uređenje ove okolnosti na drugi način sa istim osiguranjem, koje s obzirom na preuzimanje kupčeve obveze na sebe dobiva na pravnom značenju. Utvrđenjem ovih stvarnih činjenica, drugačijeg ugovornog uređenja promjenom subjekta ispunjenja postaju pravno irelevantni uvjeti dospjeća obveze (fiducijom) iz čl. 7. Aneksa ugovora o kupoprodaji od 8. lipnja 2002. sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva na nekretninama radi osiguranja novčane tražbine od 30. siječnja 2003., te se ugovara osiguranje drugotuženika drugačijeg oblika istim sredstvom osiguranja (fiducija). Ovim nesporno nastaje tražbina drugotuženika prema tužitelju s naslova plaćenog iznosa (651.439,00 kn) kojem trošku tužitelj ne prigovara i jasno je iz spisa, a koje je potraživanje valjanim naplatnim poslom ustupio prvotuženiku. Prema

odredbi iz čl. 86. ZOO-a ustupitelj odgovora za postojanje tražbine kada je ustupljena naplatnim ugovorom kao ovdje, u tom smislu se ovo potraživanje možda može smatrati spornim, no, nikako se ne može smatrati da potraživanje ne postoji. Nastavno, ustupati se mogu i sporna potraživanja prema ugovornoj volji stranaka (Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Rev-707/17), pa u tom smislu potraživanje drugotuženika prema tužitelju, sporno ili nesporno svakako postoji, slijedom toga moguće ga je ustupati ili tužbom pobijati, no, nema nikakve osnove utvrđenju ništetnosti ovakvog naplatnog ustupanja. Postojanje tražbine drugotuženika prema tužitelju je vidljivo i iz čl. III. st. 2 Utanačenja o međusobnim obvezama od 27. prosinca 2012. sklopljenog između tužitelja i drugotuženika kojim se drugotuženik obvezuje predmetnu fiduciju brisati ili prenijeti na treću osobu po okončanju z.k. postupka pod brojem Z-19311/2011 kojim se uređuje vlasničko stanje nekretnine. Iz navedenog je također ugovorno utvrđeno postojanje žaliteljeve tražbine prema tužitelju sve do konačnog uređenja z.k. stanja bez ikakvih drugih uvjeta nastanka ili dospijeća, a protivno stavu pobijane presude. U čl. 7. izričito je navedeno pravo naknade štete drugotuženiku nastale u vezi s predmetnom kupoprodajom, te se ovdje navodi tužiteljeva obveza naknade „drugih troškova koji kupcu - Fiducijarnom vjerovniku nastanu u svezi s ovim Ugovorom...“. Slijedom toga, tužiteljeva obveza naknade štete po ovoj kupoprodaji nije isključivo uvjetovana raskidom kupoprodajnog ugovora, već je naknada predviđena i za druge troškove kupca u vezi s tom kupoprodajom. Kupčeva isplata kupoprodajne cijene suvlasničkog dijela Republike Hrvatske u iznosu od 651.000,00 kn svakako predstavlja neki od predviđenih „drugih troškova“ kupca koji su nastali u svezi s ovom kupoprodajom, a posebice kad se ima u vidu da je kupac sam, umjesto prodavatelja, i o svom trošku provodio postupak uređenja i upisa prava vlasništva prodavatelja na toj nekretnini koji pretpostavlja i daljnje znatne troškove. Nadalje odredbom iz čl. 8 st. 7 Aneksa ugovora o kupoprodaji od 8. lipnja 2002. sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva na nekretninama radi osiguranja novčane tražbine od 30. siječnja 2003. ugovoreno je da ovdje drugotuženik može „provesti prisilnu ovrhu i na cjelokupnoj imovini Fiducijarnog dužnika (ovdje tužitelja), uključujući i ovrhu na svim njihovim računima“ radi naplate. Slijedom toga (ovdje) tužitelj kao ugovorni ovršenik izravno materijalno odgovara za sve materijalne obveze i potraživanja kupca (drugotuženika) iz ovog pravnog posla. Drugotuženik koji je realizirao uređenje vlasničkog stanja, opravdano i u skladu sa revidiranim dogovorom stranaka je utemeljeno zadržao ranije ugovoreno osiguranje fiducijom kao obvezu ovdje tužitelja, te nije bilo zakonskih prepreka da ga prenese na trećeg, ovdje prvotuženika. Predlaže preinačiti pobijanu odluku, podredno ukinuti i vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

5. Odgovor na žalbe nije podnesen.

6. Žalbe su osnovane.

7. Pobijana presuda je ispitana na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

8. Predmet tužbenog zahtjeva je utvrđenje ništetnim Sporazuma o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4. studenog 2016., uz nalog prvo i drugotuženiku da vrate ono što su primili po osnovi nišetnog ugovora.

9. Između stranaka nije sporno da je prvotuženik temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 27. kolovoza 2012. vanknjižni vlasnik nekretnina upisanih u zk. odjelu Općinskog suda u Zadru koje se sastoje od zk. ul. 8521 i 10815 k.o. Zadar na kojima je u zemljišnim knjigama upisano fiducijarno vlasništvo u korist drugotuženika. Nije sporno ni da je fiducijarno vlasništvo u korist drugotuženika upisano radi osiguranja prodavateljeve obveze cjelovitog provođenja uređenja vlasničkog stanja nekretnine u Zagrebu, Šarengradska 4a, pri kupoprodaji temeljem Aneksa Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002 sa Sporazumom o fiduciji od 30. siječnja 2003.

10. Sporno je postojanje tražbine drugotuženika koju Sporazumom o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4. studenog 2016., prenosi na prvotuženika, a u vezi s tim ništetnost samog Sporazuma.

11. Žalbeni navod prvotuženika da mu je povrijeđeno temeljno pravo zajamčeno Ustavom - pravo na nepristrano i pravično suđenje (čl. 29. Ustava i čl. 6. Europske konvencije o ljudskim pravima) jer je sud pri donošenju pobijane presude bez razboritih ili bez ikakvih razloga sud odstupio od ustaljene sudske prakse, nije uzeo očigledno mjerodavan propis, odnosno mjerodavni propis koji je primijenio pogrešno je protumačio i primijenio na način i u mjeri koja pobijanu presudu čini pravno neprihvatljivom, nije osnovan. Međutim, sud je prilikom donošenja svoje odluke pogrešno primijenio materijalno pravo.

12. Odredbom čl. 322. st. 1. ZOO-a propisano je da ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedice ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

13. Prvostupanjski sud je postupajući po uputi ovog suda iz ukidnog rješenja poslovni broj PŽ-2699/2022-2 izvršio uvid u isprave u spisu i iskaze saslušanih svjedoka i stranaka koje dokaze i iskaze je djelomično pogrešno ocijenio zaključivši da je tužitelj bio samo fiducijarni dužnik i da ni nije bio ni u kakvom pravnom odnosu sa drugotuženikom temeljem kojeg bi mu mogla nastati obveza koja bi proizlazila iz neriješenih imovinsko pravnih odnosa između Euroing marketinga d.o.o i drugotuženika i da je stoga Sporazum ništetan.

14. Naime, sud zaključuje da je prema Ugovoru o kupoprodaji nekretnina od 8. lipnja 2002. sklopljenim između Euroing marketinga i drugotuženika i Aneksa I. Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 8. lipnja 2002. sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva nad nekretninama radi osiguranja novčane tražbine od 30. siječnja 2003. tužitelj bio isključivo fiducijarni dužnik koji je nekretnine u svojem vlasništvu na području Zadra prenio u fiducijarno vlasništvo drugotuženiku kao osiguranje novčane tražbine za slučaj raskida Ugovora i posljedične obveze prodavatelja Euroing marketing da vrati primljenu kupoprodajnu cijenu za nekretnine u Zagrebu. Člankom

7. Aneksa I. je utvrđeno da obveza dospijeva uz dva kumulativna uvjeta da Euroing marketing ne uspije ishoditi upis u zemljišne knjige i da drugotuženik raskine Ugovor o kupoprodaji. Tuženik nije nikada raskinuo Ugovor o kupoprodaji. Tvrdi da je tužitelj bio samo fiducijarni dužnik i nije bio ni u kakvom pravnom odnosu s drugotuženikom temeljem kojeg bi mu mogla nastati obveza koja bi proizlazila iz neriješenih imovinskopravnih odnosa između Euroing marketinga d.o.o. i drugotuženika. Nadalje, navodi da su tužitelj i drugotuženik uredili svoje međusobne odnose proizašle iz Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. sklapanjem Utanačenja o međusobnim obvezama od 27. prosinca 2012. (str. 25.-26. spisa). Drugotuženik dakle nije raskinuo Ugovor o kupoprodaji i nije pokušao provesti ovrhu radi naplate fiducije te je na kraju i izvršio brisanje fiducijarnog vlasništva u zemljišnim knjigama Općinskom suda u Zadru tek 2016. godine (str. 29.-30. spisa), iako je to bio ranije obavezan učiniti sukladno čl. 3.3. Utanačenja kojim je preuzeo bezuvjetnu obvezu izdavanja brisovnog očitovanja tužitelju. Iz provedenih dokaza sud je utvrdio kako su drugotuženik, ali i prvotuženik u stvari, bili upoznati sa sadržajem Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 8. lipnja 2002. i Aneksa, znajući da takva obveza ne postoji, ali su svejedno prenijele nepostojeće pravo na prvotuženika. Glede pitanja je li raskinut Kupoprodajni ugovor, sud je utvrdio da ga drugotuženik nije nikada raskinuo, poziva se na iskaz svjedoka bivšeg zastupnika po zakonu drugotuženika Ive Usmiania. S obzirom na strogo formalnu prirodu Ugovora o kupoprodaji nekretnine i sukladno izričitim odredbama predmetnog Ugovora takav je raskid trebao biti izjavljen pisanim putem, a sukladno načelu tereta dokazivanja na tuženicima je bio teret dokazivanja da je Ugovor raskinut, te da je zbog toga nastala obveza na stani tužitelja radi raskida Ugovora o kupoprodaji nekretnine i povrata kupoprodajne cijene. Sud ujedno navodi da je tijekom postupka utvrđeno da drugotuženik tražbinu koja je predmet cesije nije prijavio u stečajnom postupku koji se vodio nad prodavateljem nekretnine Euroing marketing što ukazuje na to na niti od strane tuženika tražbina nije smatrana postojećom, a čl. 80. ZOO-a propisano je da predmet cesije može biti samo postojeća tražbina pa je cesijom nepostojeće tražbine u konkretnom slučaju, sklopljen ništetan ugovor.

15. Osnovani su žalbeni navodi tuženika da je obrazloženje presude u suprotnosti s ispravama u spisu i iskazima saslušanih stranaka i svjedoka čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Stoga je ovaj sud primjenom odredbe čl. 373.a ZPP-a izvršio uvid u Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. sklopljenog između Euroing-marketing d.o.o., Zagreb, Šarengradaska 6, kao prodavatelja i drugotuženika Jadran - galenski laboratorij d.d., kao kupca i Anexa I Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva na nekretninama radi osiguranja novčane tražbine od 30. siječnja 2003., iskaze saslušanih stranaka i svjedoka, Utanačenja o međusobnim obvezama od 27. prosinca 2012. i Sporazum o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4. studenog 2016. i utvrdio da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da ne postoji tražbine drugotuženika koju Sporazumom o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4. studenog 2016., prenosi na prvotuženika, a u vezi s tim i ništetnost samog Sporazuma.

16. Iz ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. sklopljenog između Euroing-marketing d.o.o., Zagreb, Šarengradska 6 kao prodavatelja i drugotuženika Jadran - galenski laboratorij d.d., kao kupca i Anexa I Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva na nekretninama radi osiguranja novčane tražbine od 30. siječnja 2003. proizlazi da je tužitelj bio i fiducijarni dužnik i to radi osiguranja novčane tražbine povrata kupoprodajne cijene i sporednih tražbina za slučaj raskida Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. iz Anexa Ugovora o kupoprodaji.

17. Fiducijarno vlasništvo u korist drugotuženika upisano je radi osiguranja prodavateljeve obveze cjelovitog provođenja uređenja vlasničkog stanja nekretnine u Zagrebu, Šarengradska 4a pri kupoprodaji, a temeljem Aneksa Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. sa Sporazumom o fiduciji od 30. siječnja 2003. Suprotno navodima prvostupanjskog suda zbog neizvršenja prodavateljeve obveze iz čl. 6. st. 2. Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. odnosno uređenja vlasničkog stanja prema navedenim ugovorima, ugovor je djelomično raskinut, a drugotuženik je u dogovoru s prodavateljem i fiducijarnim dužnikom (povezane osobe) o svom trošku proveo ispravan postupak i upisao 97% vlasništva na nekretnini i u okviru ispravnog postupka Republici Hrvatskoj s naslova otkupa suvlasničkog dijela Republike Hrvatske na opisanoj nekretnini u Zagrebu isplatio iznos od 651.435,00 kn, prema Odluci o razvrgnuću suvlasništva od 10. veljače 2015. Da je drugotuženik izvršio obvezu sređivanja zemljišno knjižnog stanja iz čl. 6. st. 2. Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. što je bila ugovorna odredba prodavatelja suglasno su iskazali svjedoci Ivo Usmiani Bruno Mihanović i Dražen Jakšić.

18. Dakle, iako je nekretnina prodana i plaćena prodavatelj nije djelomično ispunio svoju ugovornu obvezu i stranke su sporazumno prenijele obvezu uređenja vlasničkog stanja iz čl. 6. st. 2. Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. na drugotuženika uz zadržavanje postojećeg osiguranja. Stoga se tužiteljeva obveza iz ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. i Anexa i Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva na nekretninama radi osiguranja novčane tražbine od 30. siječnja 2003. ne može gledati samo kroz raskid ugovora isključivo zbog neisplate kupoprodajne cijene već i kroz plaćanje sporednih tražbina vezanih uz obveze cjelovitog provođenja uređenja vlasničkog stanja, na što pravilno upiru žalitelji.

19. Sud se poziva na odredbu čl. 7. Aneksa I. u kojoj je utvrđeno da obveza dospijeva uz dva kumulativna uvjeta ako Euroing marketing d.o.o. ne uspije ishoditi upis u zemljišne knjige i da drugotuženik raskine Ugovor o kupoprodaji. Nesporno je da je ugovor djelomično raskinut s obzirom na to prodavatelj nije ispunio svoju ugovornu obvezu iz čl. 6. st. 2. Ugovora i da je to umjesto njega napravio drugotuženik u suglasju s prodavateljem koji je o svom trošku proveo ispravan postupak i upisao 97% vlasništva na nekretnini i u okviru ispravnog postupka Republici Hrvatskoj s naslova otkupa suvlasničkog dijela na opisanoj nekretnini u Zagrebu isplatio iznos od 651.435,00 kn. Dakle, stranke su sporazumno prenijele obvezu uređenja vlasničkog stanja na drugotuženika uz zadržavanje postojećeg

osiguranja-fiducije čija obveza ispunjenja je na tužitelju. Stoga suprotno navodima prvostupanjskog suda ne radi se o nepostojećoj tražbini.

20. Pritom je potrebno ukazati da Aneksom ugovora nije mijenjan čl. 9. osnovnog kupoprodajnog ugovora od 8. lipnja 2002. kojim je utvrđeno kako će drugotuženik kao kupac dopustiti brisanje fiducije tek kada prodavatelj Euroing marketing d.o.o. ispuni svoju obvezu uređenja zemljišnoknjižnog stanja na način da se u zemljišnim knjigama upiše kao jedini vlasnik predmetne nekretnine, što se nije dogodilo jer je tu obvezu izvršio drugotuženik.

21. Žalbeni navod da sud pogrešno tumači Utanačenja o međusobnim obvezama od 27. prosinca 2012. (str. 25.-26. spisa) također je osnovan.

U obrazloženju svoje odluke sud navodi da je drugotuženik izvršio brisanje fiducijarnog vlasništva u zemljišnim knjigama Općinskom suda u Zadru tek 2016. godine iako je to bio ranije obvezan učiniti sukladno čl. 3.3. Utanačenja kojim je preuzeo bezuvjetnu obvezu izdavanja brisovnog očitovanja tužitelju.

22. Naime, u članku II. Utanačenja stranke suglasno utvrđuju kako tražbina osigurana fiducijom nije ispunjena u cijelosti, a u članku III. Utanačenja ugovorne stranke izričito navode uvjete pod kojima će se na nekretninama na kojima je upisana predmetna fiducija upisati založno pravo u korist HBOR i/ili treće osobe po ugovoru s HBOR-om, te brisanje založnog prava i fiducije na predmetnim nekretninama, s tim da brisanje fiducije po naravi stvari pretpostavlja i upis naprijed navedenog založnog prava. U čl. III st. 2. drugotuženik se obvezuje predmetnu fiduciju brisati ili prenijeti na treću osobu po okončanju z.k. postupka Z-19311/2011 koji se vodi pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu. Nigdje se u Utanačenju ne govori o bezuvjetnom izdavanju brisovnog očitovanja radi brisanja fiducije kako to pogrešno zaključuje sud.

23. Pogrešno sud zaključuje s obzirom na strogo formalnu prirodu Ugovora o kupoprodaji nekretnine da je takav raskid trebao biti izjavljeni pisanim putem. Naime, ako je ugovor o kupoprodaji formalni ugovor, on se može raskinuti sporazumom stranaka u bilo kojem obliku (čl. 288 ZOO-a), a volja ugovornih stranaka o raskidu ugovora može biti i prešutno izražena. U konkretnom slučaju prodavatelj djelomično nije ispunio svoju ugovornu obvezu i stranke su sporazumno prenijele obvezu uređenja vlasničkog stanja na drugotuženika uz zadržavanje postojećeg osiguranja što proizlazi iz isprava u spisu i iskaza saslušanih stranaka i svjedoka.

24. Sud ujedno navodi da je tijekom postupka utvrđeno da drugotuženik tražbinu koja je predmet cesije nije prijavio u stečajnom postupku koji se vodio nad prodavateljem nekretnine Euroing marketing d.o.o. što ukazuje na to da niti od strane drugotuženika tražbina nije smatrana postojećom, a s obzirom na to da je čl. 80. ZOO-a propisano da predmet cesije može biti samo postojeća tražbina, cesijom nepostojeće tražbine u konkretnom slučaju sklopljen je ništetan ugovor.

25. Ovakav zaključak suda je pogrešan. Člankom 80. ZOO-a propisano je kako predmetom cesije može biti svaka tražbina, osim one čiji je prijenos zabranjen

zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Osnovano žalitelji tvrde da se u ovom predmetu ne radi se niti o jednom slučaju navedenom u čl. 80. ZOO-a zbog kojih bi cesija bila nedopuštena, nego o spornoj tražbini koja se može ustupati prema ugovornoj volji stranaka (Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Rev-707/17).

26. Nadalje, suprotno navodima prvostupanjskog suda ne znači da se tražbina drugotuženika smatra nepostojećom jer nije prijavljena u stečajnom postupku nad prodavateljem Euroing marketing d.o.o. Naime, drugotuženik nije ni bio dužan prijaviti svoju tražbinu u stečajnom postupku koji se vodi nad prodavateljem Euroing marketing d.o.o, s obzirom na to da je za osiguranje svoje tražbina u zemljišnim knjigama na nekretninama tužitelja (fiducijarnog dužnika) Euroing d.o.o. zk. ul. 8521 i 10815 k.o. Zadar imao upisano fiducijarno vlasništvo, a koje pravo može ostvarivati nevezano za stečajni postupak koji se provodio nad društvom Euroing marketing d.o.o.

27. Dakle, prvotuženik je temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 27. kolovoza 2012. postao vanknjižni vlasnik nekretnina upisanih u z.k. odjelu Općinskog suda u Zadru koje se sastoje od zk.ul. 8521 i 10815 k.o. Zadar na kojima je upisano fiducijarno vlasništvo u korist drugotuženika. Pravilnom ocjenom izvedenih dokaza utvrđeno je da je fiducijarno vlasništvo u korist drugotuženika upisano radi osiguranja prodavateljeve obveze cjelovitog provođenja uređenja vlasničkog stanja nekretnine u Zagrebu, Šarengradska 4a, pri kupoprodaji temeljem Aneksa Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. sa Sporazumom o fiduciji od 30. siječnja 2003. Svoju ugovorenu obvezu iz čl. 6. t. 2. Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 8. lipnja 2002. Euroing marketing d.o.o kao ugovorna stranka zajedno s tužiteljem nije bio u mogućnosti izvršiti, radi čega su naknadno sporazumno izmijenile svoj prvotno utvrđeni dogovor na način da je drugotuženik umjesto prodavatelja i tužitelja proveo dogovorenu uknjižbu što je iziskivalo daljnje troškove, uz zadržavanje osiguranja potraživanja (fiducije).

28. Stoga Sporazum od 4. studenog 2016., kojim drugotuženik prenosi na prvotuženika svoja potraživanja koja ima prema tužitelju kao fiducijarnom dužniku u iznosu od 651.435,00 kn što je isplatio Republici Hrvatskoj prema Odluci o razvrgnuću suvlasničke zajednice nekretnina u k.o. Grad Zagreb isplatom suvlasničkog dijela 10. veljače 2015., a što je bila obveza društva Euroing marketing d.o.o u sklopu uređenja zemljišnoknjižnog stanja predmetne nekretnine, a za ispunjenje koje obveze je jamčio tužitelj kao fiducijarni dužnik, nije ništetan jer nije protivan Ustavu Republike Hrvatske prisilnim propisima ili moralu društvu kako je to pogrešno zaključio prvostupanjski sud.

29. U odnosu na trošak postupka pravilnom primjenom materijalnog prava iz odredbe čl. 154. st. 1 u vezi sa čl. 155. ZPP-a uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22; dalje: Tarifa), valjalo je tuženicima koji su uspjeli u sporu dosuditi parnični trošak. O tome koji su troškovi bili potrebni, te o visini troškova, odlučeno je ocjenjujući brižljivo sve okolnosti.

30. Prvotuženik je zatražio parnični trošak u iznosu do 12.431,00 Eur (troškovnik str. 263. spisa). Od zatraženih troškova pripada mu pravo na trošak:

- za sastav podneska od 27. veljače 2020. (odgovor na tužbu) i za sastav podneska od 9. siječnja 2024. (obrazloženi podnesak) svaki u iznos od 1.302,00 Eur po Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 7.1. Tarife,
- za sastav podneska od 4. prosinca 2023. i 22. veljače 2024., po Tbr. 8. t. 4. Tarife, svaki u iznosu od 50,00 Eur,
- trošak pristupa na ročišta 8. prosinca 2020., 18. veljače 2021., 23. travnja 2021., 3. ožujka 2022. i 22. travnja 2024. po Tbr.9.1. u vezi s Tbr. 7.1. Tarife, svako u iznosu od 1.302,00 Eur,
- trošak pristupa na ročište 12. prosinca 2023. u iznosu od 651,00 Eur po Tbr. 9. t. 2. u vezi s Tbr. 7.1. Tarife,
- trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 663,61 Eur, sveukupno 10.528,61 Eur.

Stoga je prvotuženiku dosuđen trošak u iznosu od 10.528,61 Eur, dok je za više zatraženi iznos od 1.903,00 Eur koji je previsoko obračunat njegov zahtjev odbijen kao neosnovan.

31. Drugotuženik je zatražio parnični trošak u iznosu do 14.632,65 Eur (troškovnik str. 264. spisa). Od zatraženih troškova pripada mu pravo na trošak:

- za sastav podneska od 5 veljače 2020. (odgovor na tužbu) po Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 7.1 Tarife prema zahtjevu u iznosu od 865,35 Eur,
- za sastav podneska od 19. prosinca 2023. (obrazloženi podnesak) po Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 7.1 Tarife u iznosu od 1.302,00 Eur,
- za sastav podneska od 18. veljače 2021., 13. travnja 2021. i 29. studenog 2023. po Tbr. 8. t. 4. Tarife, svaki u iznosu od 50,00 Eur,
- za trošak pristupa na ročišta 8. prosinca 2020., 18. veljače 2021., 23. travnja 2021., 3. ožujka 2022., po Tbr. 9. 1. u vezi sa Tbr. 7.1. Tarife, svako u iznosu od 865,35 Eur prema zahtjevu,
- trošak pristupa na ročište 22. travnja 2024. po Tbr. 9.1. u vezi s Tbr. 7.1. Tarife, u iznosu od 1.302,00 Eur,
- trošak PDV-a 25% u iznosu od 1.932,24 Eur (Tbr. 42.) sveukupno iznos od 9.663,99 Eur.

Dakle, drugotuženiku je dosuđen trošak u iznosu od 9.663,99 Eur, dok je za više zatraženi iznos od 4.968,66 Eur njegov zahtjev odbijen kao neosnovan jer je previsoko obračunat, a ročište 16. srpnja 2021. za koje traži naknadu nije ni održano.

32. Slijedom svega iznijetog valjalo je preinačiti pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a u vezi s čl. 373.a ZPP-a.

O rješenju

1. Prvostupanjski sud nije prihvatio preinaku tužbenog zahtjeva kojom tužitelj predlaže sudu donijeti sljedeću presudu: „I. Sporazum o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4. studenog 2019. (pravilno 4. studenog 2016.)

sklopljen između prvotuženika Constans DK d.o.o., Zagreb, Tomislavova 11, OIB 01170008040 i drugotuženika Jadran - galenski laboratorij d.d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 utvrđuje se ništetnim te se nalaže prvotuženiku i drugotuženiku da vrate ono što su primili po osnovi ništetnog ugovora u roku od osam dana. II. Nalaže se prvotuženiku Constans DK d.o.o., Zagreb, Tomislavova 11, OIB 01170008040 i drugotuženiku Jadran - galenski laboratorij d.d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 da naknade tužitelju Euroing d.o.o., Zagreb, OIB 62576900177 troškove parničnog postupka u roku od 8 dana“, te ukoliko odbije tužbeni zahtjev pod točkom I. i II. da donese sljedeću presudu: „I. Utvrđuje se raskinutim Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 8. 6. 2002. sklopljenog između Euroing-marketing d.o.o., Zagreb, Šarengradska 6 kao prodavatelja i drugotuženika Jadran - galenski laboratorij d. d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 kao kupca u odnosu na nekretnine K.č. 4514/8, u naravi dvorište površine 104 čhv, 374 m², sve k.o. Grad Zagreb, zkul. 19848, sve upisano u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu, k.č. 4516/5 u naravi, u naravi dvorište površine 257 čhv 71,4 m², sve k.o. Grad Zagreb, sve zkul. 109829, sve upisano u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu i k.č. 4515/3, u naravi gradilište površine 115,9 čhv 417 m², zkul 19828 sve upisano u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu, što je tuženik Jadran - galenski laboratorij d. d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 dužan priznati i trpjeti brisanje prava vlasništva sa svog imena uz istovremenu uknjižbu prava vlasništva na navedenoj nekretnini na ime i za korist stečajne mase iza Euroing-marketing d.o.o. u stečaju, Zagreb, X. Vrbik 4, OIB 04599266559 temeljem ove presude, u roku od 15 dana. II. Nalaže se prvotuženiku Constans DK d.o.o., Zagreb, Tomislavova 11, OIB 01170008040 i drugotuženiku Jadran - galenski laboratorij d. d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 da naknade tužitelju Euroing d.o.o., Zagreb, OIB 62576900177 troškove parničnog postupka u roku od 8 dana“.

2. Protiv rješenja žalbu je podnio tužitelj iz svih žalbenih razloga. U bitnome navodi kako sud nije obrazložio svoju odluku kojom je odbio preinaku tužbenog zahtjeva čime je prvostupanjski sud počinio apsolutno bitnu povredu iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Smatra da je predmetna preinaka tužbe dopuštena sukladno čl. 190. st. 3. ZPP-a jer bi tako postavljeni tužbeni zahtjev bio svrsishodan za konačno rješavanje odnosa između stranaka. Predlaže prihvatiti žalbu te naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka.

3. U odgovoru na žalbu drugotuženik osporava žalbene navode uz obrazloženje kako u svojem prijedlogu preinake tužbenog zahtjeva tužitelj ničim, u smislu odredbe iz čl. 190 st. 2. ZPP-a ne argumentira i ne dokazuje zakonom traženu svrsishodnost. Predlaže žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsko rješenje.

4. Pobijano rješenje ispitano na temelju odredaba čl. 365. st. 2. i čl. 381. ZPP-a, u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

5. Tužiteljeva žalba nije osnovana.

6. U donošenju pobijanog rješenja nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju ukazuje žalitelj. Izreka rješenja je jasna i razumljiva jer je njome jasno navedeno koji prijedlog tužitelja je sud odbio, a u obrazloženju su navedeni jasni i valjani razlozi koji nisu proturječni sadržaju spisa.

7. Odredbom čl. 190. ZPP-a propisano je da tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Iznimno od odredbe st. 1. ovoga članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban je pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

8. Preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći. Ako tužitelj preinačuje tužbu tako da, zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe, zahtjeva iz iste činjenične osnove drugi predmet ili novčanu svotu, tuženik se takvoj preinaci ne može protiviti (čl. 191. st. 1. i 2. ZPP-a).

9. Nesporno je da je tužitelj nakon zaključenja prethodnog postupka 8. prosinca 2020. (str. 73. spisa) i nakon zaključenja glavne rasprave 3. ožujka 2022. (str. 115.-118. spisa) podneskom od 12. prosinca 2023. (str. 241.-243. spisa) umjesto ranije postavljenog tužbenog zahtjeva, kao glavni tužbeni zahtjev postavio novi zahtjev da se Sporazum o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4. studenog 2016. sklopljen između prvotuženika Constans DK d.o.o., Zagreb, Tomislavova 11, OIB 01170008040 i drugotuženika Jadran - galenski laboratorij d.d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 utvrdi ništetnim, uz eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za utvrđenje da je raskinut Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 8. lipnja 2002. sklopljenog između Euroing-marketing d.o.o., Zagreb, Šarengradska 6, kao prodavatelja i drugotuženika Jadran - galenski laboratorij d. d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 kao kupca u odnosu na nekretnine k.č. 4514/8 i k.č. 4516/5, k.o. Grad Zagreb, zk.ul. 19848 i zk. ul 19828, sve upisano u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu i da je tuženik Jadran - galenski laboratorij d. d., Rijeka, Svilno 20, OIB 20950636972 dužan priznati i trpjeti brisanje prava vlasništva sa svog imena uz istovremenu uknjižbu prava vlasništva na navedenoj nekretnini na ime i za korist stečajne mase iza Euroing-marketing d.o.o. u stečaju.

10. Iz navedenog proizlazi da je tužitelj u ovoj fazi postupka, istaknuo nove zahtjeve uz već postojeći zahtjev nakon što se već raspravljalo o tužbenom zahtjevu za utvrđenje ništetnim Sporazuma o naknadi troška uređenja vlasničkog stanja i brisanja fiducije od 4. studenog 2016, nakon što je raspravljanje došlo u stadij izvođenja dokaza, te nakon što je prvostupanjski sud već donio meritornu odluku o tužbenom zahtjevu koja je ukinuta rješenjem žalbenog suda zbog procesno pravnih nedostataka i predmet je vraćen prvostupanjskom sudu upravo radi otklanjanja tih nedostataka. Stoga je sud pravilnom primjenom materijalnog prava iz odredbe čl. 190. st. 1. i 2. ZPP-a, nakon što su se tuženici usprotivili preinaci odbio preinaku koju

je tužitelj predložio u podnesku od 12. prosinca 2023. Osim toga, pravilno je sud zaključio, a na što upiru tuženici da ovdje tužitelj koji nije ugovorna strana iz Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 8. lipnja 2002. sklopljenog između Euroing-marketing d.o.o., Zagreb, Šarengradska 6 kao prodavatelja i drugotuženika Jadran - galenski laboratorij d. d. kao kupca ne bi ni bio aktivno legitimiran postaviti zahtjev da je raskinut Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 8. lipnja 2002.

11. Slijedom navedenog, pobijano rješenje je potvrđeno na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a.

Zagreb, 12. veljače 2025.

Predsjednica vijeća
Nevenka Marković

Broj zapisa: **9-30873-2ed37**

Kontrolni broj: **0a853-acd82-f2c24**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Nevenka Marković, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.